

In Memoriam door Bert Vork, broer van Zr Vork. Zoals voorgelezen bij haar uitvaart op 28 juni 2022 in de Petruskerk te Boxtel.

Corrie was een zus om erg trots op te zijn. Ze werd geboren als vierde kind en derde dochter. Er zouden er later nog een stuk of negen volgen. In haar jeugd was zij, samen met haar hartsvriendin Lenie, lid van de gidsen en speelde banjo.

Tijdens haar schooljaren was zij heel erg betrokken bij de zorg voor de kleintjes in ons gezin.... En daar hadden wij er altijd wel een paar van. Op een van mijn eerste foto's uit mijn jeugd was ik met mijn broertje Frans en Corrie te zien op de Herenstraat in Leiden. In oktober, dus misschien op weg naar de kermis op 3 oktober. Ik was toen een jaar of drie en waarschijnlijk was die genomen vlak voor haar intrede in het klooster. Zij vertelde mij later, dat ze met ons meerdere malen naar het van der Werfpark ging en mij als jongste met de kinderwagen van het talud liet afrijden. Dat dat niet altijd goed afliep verklaart overigens wel het litteken op mijn tong. Ikzelf moet dus een jaar of 3 jaar zijn geweest toen mijn grote zus het klooster inging en uiteindelijk transformeerde tot Soeur Clementia Marie. Clementia/clementie is wel heel passend bij haar persoonlijkheid. Het betekent zoiets als zachtaardig—schappelijk—verzoenend- vergevingsgezind. Maar hiermee zijn we nog niet van haar typering af. Wat te denken van: avontuurlijk—gevoel voor humor—creatief - doorzettingsvermogen enlast but not least, soms enorm eigenwijs. Haar intrede was voor ons als familie ook de start van periodieke uitjes naar met name kloosters in Esch, Sterksel, Boxtel en andere plaatsen, zolang ze nog in Nederland verbleef en later.. We gingen, gezien de aantallen en het vervoer in wisselende samenstellingen, met uitzondering van de dag van haar eeuwige gelofte... We gingen toen met voor zover ik het aan de foto's heb kunnen zien met het hele gezin, inclusief oom Jan Kuijf en tante Nelie met de trein. Die bezoeken aan die kloosters, ook later toen zij zo nu en dan in Nederland was, roepen bij mij nog steeds mooie herinneringen op aan: lange boswandelingen---soep met lettervermicelli ---en zalen met inheemse artefacten uit Afrika, inclusief speren, schilden e.d. tijdens de reis -als jongste- in de kattenbak van een Volkswagen. Het was ook een moment om trots te zijn, wanneer er in de parochiekerk een halfjaarlijkse collecte werd gehouden voor je eigen zus, de zuster in Afrika en je mocht dan op school uitleggen wat ze daar allemaal deed. Ik weet niet of ik --- uit enthousiasme- altijd de waarheid heb verteld.

Haar werk en leven in Tanzania heeft voor de mensen daar en collega's veel impact gehad. Getuigen ook de brieven die we over haar werk

kregen en het respect waarmee anderen daar over spraken. Zelf hadden Corrie en ik een aantal gemeenschappelijke interesses aangaande plaatsen waar we beiden zijn geweest, zoals Algiers, Ghardaia in het zuiden van Algerije en plekken in Oeganda. Ikzelf ben niet in die tijd in bij haar in Tanzania geweest, maar Hennie, Bob, Bernard en Puck wel, zelfs op een gezamenlijk trip naar de Serengeti in 2002. Het was voor haar -zeker in het begin- best moeilijk om Afrika, Mwanza, achter zich te laten en hier te blijven. Zeker omdat ze gewend was even in Nederland te zijn, de familie te ontmoeten en weer snel af te zwaaien naar Tanzania. Haar doorzettingsvermogen, hulpvaardigheid en eigenzinnigheid heeft ze de afgelopen 15 jaar in Nederland ook kunnen uitbuiten als vrijwilliger bij de zorgboerderij en allerhande andere klussen. Ook al val je -zo nu en dan- om met je scootmobiel, je moet er toch zo snel mogelijk weer staan. Ze was ook heel trouw met verjaardagen en probeerde de familie een beetje bij elkaar te houden. In het begin maakte ze daar nog wel eens een extra uitje van, zoals na de verjaardag van Kitty, door naar de Vloeddagen in Den Helder. Met de regiotaxi ging dat de laatste tijd niet altijd even vlot. Zo kwam zij 2 jaar geleden naar Leiden op mijn verjaardag, bijna 3 uur onderweg geweest, ze moesten eerst nog iemand in de kop van Noord-Holland afzetten. Ze werd dan ook na een uurtje weer opgehaald. Het was altijd wel weer een verrassing, wanneer je bij haar langsging in Boxtel. Ze had altijd wel wat spulletjes die we zouden kunnen gebruiken en ik heb zo ongeveer onze hele dvd-collectie aan haar gegeven...voor het goede doel of een of andere tombola. Of ze had altijd wel een klusje voor je, zoals: ik heb eieren nodig van de zorgboerderij. We kunnen daar wel naartoe gaan en tegelijkertijd onderweg lunchen. Het is hier vlakbij, zei ze. Zij met de scootmobiel en ik op de fiets. Ik was blij dat we onderweg even konden stoppen. Trouwens ergens eten vond ze altijd wel een goed plan en dan soms vragen: wanneer je niet alles opeet, wil ik nog wel wat, het ziet er zo lekker uit! Dat krijg ik ook niet iedere dag. Een paar jaar geleden is ze nog begonnen met keyboardlessen en het breien van kindersokjes. Ze heeft -trouwens- ook wat laptops versleten in de afgelopen periode. De laatste keer dat Marianne en ik bij haar waren, was ze een beetje boos, omdat het schaakprogramma op de nieuwe laptop haar genius niveau niet accepteerde en ze opnieuw moest gaan opbouwen.

Zoals ik al zei: een zus om nooit te vergeten en trots op te zijn!